

SLADKÝ ŽIVOT

Louise Fullerová

Pevnost
na ostrově

LOUISE FULLEROVÁ

PEVNOST NA OSTROVĚ

PŘEKLAD

ZUZANA RATTUSOVÁ

Milá čtenářko,

únor je sice nejkratší měsíc v roce, ale letos ho máme o den delší. A co je lepšího na dlouhé zimní večery než romantika a snění!

Tentokrát se sešly příběhy, v nichž hrdinové spolu stráví vášnivou noc, která ovšem nezůstane bez následků... a každý se s tím vypořádá po svém.

Chloe zažije Únos na karibský ostrov, ale nakonec zjistí, že to není tak špatné. Hannah zaplatí svou Cenu za vášně, a je na ní, aby svého vyvoleného přesvědčila, že manželství za to stojí. Podaří se Leovi získat od Tvrdohlavé Australanky Maddie to, po čem tak touží? Ava se má stát Giannisovou Milenkou na jeden večer, ale nakonec s ním zůstane už navždy. Kdo by nechtěl prožít vášnivou Noc v Saint Rémy stejně jako Audrey? A jak dlouho zůstane Cristina v Pevnosti na ostrově? To všechno zjistíte, až si přečtete knížky, které jsem pro Vás připravil na únor v edicích Sladký život a Sladký život Duo.

A jedna rada nakonec: „Jak si udržet hezké manželství? Myslím, že to chce především velkou dávku tolerance. Skoro bych řekl, že láska je dar, který dostanete a tolerance způsob, jak si ji zachovat. Je to iluzorní představa, že se vám podaří toho druhého změnit. Nezměníte ho, stejně jako nezměníte sebe. Každý z nás je v podstatě nesnesitelný, ale s tím je třeba žít. Takže jediná šance je zvyknout si na to a být rád, že se našel takový blázen, co si zvykl na Vás.“ (Marek Eben).

S láskou,

Váš Harlequin

Louise Fullerová

PEVNOST NA OSTROVĚ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Surrender to the Ruthless Billionaire

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Zuzana Rattusová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Louise Fuller
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4866-2 (EPUB)

ISBN 978-83-276-4867-9 (MOBI)

ISBN 978-83-276-4868-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Luis Osorio podřadil a zpomalil historickou motorku ducati, dokud nezastavila. Nechal motor běžet na prázdno.

Jak shlédl z kopce na město ozářené pozdně odpoledním sluncem, srdce mu v hrudi tančilo *pasó doble*. Segovia. Konečně doma...

Záměrně dálnici opustil o dvacet minut dříve, aby si tenhle okamžik vychutnal. Chvíli soukromého splynutí s městem dětství. S městem, které miloval... a kterému se pět let vyhýbal. Pět roků, které vnímal jako doživotí, ačkoliv místo vlastně opustil lehce...

Zarazil se mu dech v hrudi a zaplavila ho vina. Bolestivě silně sevřel řídítka. Stejný pocit viny, který ho málem odradil od návratu domů. Tentokrát ale neměl na vybranou. Oslavu matčiných šedesátin si nemohl nechat ujít, ať bude mít jakékoli následky. Zdráhavě tedy souhlasil, že dorazí ráno před slavností a o víkendu se vrátí do Kalifornie.

Ve skutečnosti měla matka narozeniny až za týden. Luis věděl, že rodiče doufají, že zůstane. Chtěl a udělal by to, jenže... jenže by to znamenalo zapomenout na minulost.

Nikdo si nedokázal představit a tím méně se pokoušet slavit současnost, které se nedokázal postavit. Neuměl si představit, jak udrží na uzdě emoce déle než pár dní.

Bude lehčí navštívit jen oslavu, jak se dohodl s rodiči.

Věděl, že budou zklamaní, ale s tím se dokázal srovnat. Vlastně jejich zklamání vítal, ačkoli si ho zasloužil méně, než si mysleli. Pak ale změnil názor, aniž jim to oznámil. Odletěl o měsíc dříve do Athén, koupil si motorku a vydal se přes Evropu, jak si s bratrem Basem slíbili. Byl to podle něj nejlepší a jediný způsob, jak uctít Basovu památku.

Zatočila se mu hlava. Cítil stejný nápor viny a osamění, který ho ovládal, kdykoli na bratra pomyslel. Bas, Baltasar, jeho bratr a zároveň nejlepší přítel. A teď nežil.

Během letu si říkal, že je na návrat pravý čas. Že pět let odloučení bude stačit. Až tady pochopil, že obelhával sám sebe. Že nic, žádná slova ani gesta, jeho činy nenapraví.

Ale nemohl tu jen sedět, lapený v nekonečné spleti myšlenek. Už brzy se bude muset minulosti postavit. Ale ještě ne. Ještě jednu noc, poslední. Ne kvůli svobodě, ale představám a možnosti oklamat čas. Aby zapomněl, kým byl a co provedl.

Pomalou vydechl a naslouchal tlukotu srdce. Pak protočil motor, naklonil se a vyrazil po silnici.

Po široké prázdnosti dálnice mu připadaly městské ulice úzké a rušné. Luis lehce přibrzdil, aby se vyhnul postaršímu páru, který přecházel ulici a pohlédl na pětihvězdičkový hotel Palacio Alfonso VI. Byl v pokušení si tam zamluvit pokoj. Nepochyboval, že by mu navzdory neupravenému zevnějšku rulička bankovek ze zadní kapsy zajistila vřelé přivítání. Jenže teď potřeboval víc než ohromnou postel a pořádnou sprchu. Chtěl anonymitu, kterou mu hotel jako Alfonso VI. nemohl nabídnout.

O dvacet minut později při projíždění bočních ulic našel, co hledal. Tenhle hotel měl jen dvě hvězdičky a nesídlil v centru, byl ovšem čistý a nevtíravý

a majitel byl sám nadšený motorkář. Nabídl mu garáž i umytí motorky.

O dvě hodiny později vyšel Luis osprchovaný a převlečený do nejčistších džinsů a černého trička ven na ulici. Majitel slib očividně splnil. Kromě několika škrábanců na laku se zdála motorka jako nová. Nasedl na ni a zamířil do města.

Bylo dost teplo, aby potřeboval odřenou koženou bundu, ale během posledních dní se v ní cítil stále pohodlněji. Zejména se mu líbilo, že odrazuje lidi, aby s ním navázali hovor.

Když si vybavil svůj odraz v malém zrcadle hotelové koupelny, nezdálo se pravděpodobné, že by to měl být problém. Tváře mu porůstalo tmavé drsné strniště a chlad ve stejně temných očích nejspíš odradí i nejvytrvalejší nebo necitlivé jedince, aby se s ním dali do řeči.

Když procházel shluky lidí, proudícími po dláždění, venku se začínalo šerit. Neměl představu, kam míří, přesto mu to tentokrát nevadilo. Ubíral se šťastně ulicemi, protože město bylo tak povědomé. Teplý večer, bzukot řeči a smíchu, vůně pomerančů a pach výfukového plynu...

Jako by pět let vůbec neuběhlo. Kdyby zavřel oči, mohl mít dojem, že Bas kráčí vedle něj. Že ho může plácnout do ramene a říct, aby nesmutnil, že večer třeba potká vysněnou ženu.

Ztracený v myšlenkách hleděl omámeně přes náměstí.

Když byli malí, zdál se rozdíl čtyř let ohromný. Tehdy byl jeho starší bratr mnohem vyšší, pohledný sportovec. Vlastně nejúžasnější bytost na zemi. Jistě, také zestárl a vyrostl. Nakonec byli oba stejně vysokí. V hlavě se mu ovšem nic nezměnilo. Bas byl stále starší bratr, vždy ve středu dění. Tmavýma očima sledoval v místnosti každé krásné děvče, které upoutalo jeho pozornost.

Každé krásné děvče, které upoutalo jeho pozornost...

Slova mu stále zněla v hlavě, zatímco se opatrně vyhýbal skupinkám lidí, vykračujících po dlažbě jako nablýskaní plnokrevníci ve výběhu. Náhle se střetl zrakem se světle hnědýma očima, připomínajícíma mléčný karamel...

Na zlomek vteřiny mu rozpálilo kůži horko, nečekané a vše pohlcující. Všiml si vlasů, rudých jako semafor, chraplavého smíchu a dlouhých zlatavých končetin. A náhle zase zmizela, jak ji spolkl dav, mačkající se do dveří nočního klubu.

Bez hnutí za ní hleděl a na kůži mu zahučela další vlna horka, která neměla nic společného s teplotou vzduchu. Pak se rychle pohnul a následoval ji.

Klub byl přesně typem míst, která nesnášel a jimž se obvykle vyhýbal. Horké, hlučné a přečpané prostory, vyžadující jisté oděnění, s místem vyhrazeným zvláště důležitým hostům. Muži byli elegantní a nastrojení, ženy dvojnásob.

Všiml si jí ale, jakmile prošel dveřmi. Jak by ne? I bez varovného majáku nápadných kaštanových vlasů a stejně rudých rtů se okolo ní shlukovali mladíci jako smečka hladových kojotů. Nešlo ji minout.

Zařal zuby. Bylo snadné vidět půvab. Její ženské křivky slibovaly potěšení, za něž by se muži bili pěstmi. Byla tak krásná a jistá svým šarmem, že mu bolestně připomněla bratra. Tam ale podobnost končila. Bas nevyhledával pozornost, prostě ji získal. Tahle žena však krásu a tělo záměrně využívala ke svádění.

Když po ní sjel očima, stáhly se mu slabiny. Fajn, možná to není docela fér...

Jasně žluté tričko jí zakrývalo ruce a nadra a vedle většiny žen v klubu měla zdrženlivé šortky. Stále ovšem odhalovaly značnou část dlouhých zlatých nohou, obutých v nejvyšších podpatcích, jaké kdy viděl.

Když se ocitl blíž, všiml si, že je tričko průsvitné. Ztuhla mu tvář. Byla prostě sexy a věděla to, takže vůbec ne jeho typ. Přesto ji následoval.

Pořád nevěděl, proč to dělá. Přesto se mu nechtělo odejít. Stáhl si bundu a dostal se před bar.

„*Una sin.*“

Alespoň něco se změnilo k lepšímu za těch pět let, co byl pryč. Teď měli všude nealkoholické pivo, přijatelnou náhražku pravého. Ne že by něco bylo jinak, kdyby jej neprodávali. Radši by pil vodu na nádobí než porušit slib. Už nedovolí, aby mu svět rozdrtila ztráta sebeovládání...

Hleděl přímo před sebe a zvedl sklenici ke rtům. Záměrně se posadil k rudohlavé ženě zády, aby ji dostal z dohledu a z hlavy. Ačkoli ji nemohl vidět, stále však vnímal každý její pohyb. Mohl popsat, jak si rukou zasunuje vlasy za ucho. Vnímal sexy jemný smích, nenaznačující jen zábavu a flirt, ale fantazii, měnící se ve skutečnost...

Popuzený směrem myšlenek, který nedokázal zastavit, vzhlédl k zrcadlu nad barem... a ulpěl očima na jejím odrazu. Okamžitě ztráty sebekontroly zalitoval.

Zasmála se něčemu, co pronesl jeden z mužů. Přejela mu rukou po paži a pak se k němu naklonila blíž.

Luis se zamračil. Bez pochyby to byl její přítel... pro tuhle chvíli. Ostatní jen pozorovali a čekali. Nebo možná ona pozorovala a vyčkávala, kdo z mužů je připravený k činu.

Primhouřil oči. Cítil, jak se v něm zlost mísí s touhou, když si uvědomil, že do té skupiny patří také.

Proč mu připadá žádoucí, když ho nepřitahují ženy takového typu? Zejména ne teď, protože tento večer si potřeboval držet odstup. Přesto cítil, že ho záblesk rudé barvy přitahuje jako býka. Přejel si rukou unaveně po tváři. Musí to být vyčerpáním, nebo horkem.

Jasně, dobíral si sám sebe. Nebo možná jako každý další muž v okruhu pěti mil chce to, co ona nabízí.

Pohlédl přes rameno na skupinu mužů a cítil, jak se mu svírá hrud'. Až sem cítil jejich žádost, rozlévající se do nočního klubu. Ať se mu to zamlouvalo, nebo ne, není jiný.

Zpomalil se mu srdeční tep. On se liší.

Jistě, měl přítelkyně, nicméně žádnou vyloženě výjimečnou. A ani brzy mít nebude. Potřeboval si být naprosto jistý a jistota se do rovnice chození nehodila. On se za ženami rozhodně nehonil, to Bas miloval vzrušení z jejich lovu...

Mimovolně sevřel sklenici. Vzrušení z lovu...

Jen při těch slovech se mu udělalo lehce nevolno. Naklonil sklenici a pohlédl dovnitř na vířící obsah, aby se rozptýlil. Aby nevnímal v hrudi narůstající pocit viny a výčitek svědomí. Nepomáhalo to.

Náhle věděl, že je čas jít. Malé dobrodružství skončilo.

Tiše vydechl. S očima upřenýma dolů se se sklenicí v ruce otočil, jenže nádoba se mu odrazila od hrudi a polil se.

Zaslechl tichý překvapený výkřik, než mu naskočil reflex zdokonalený lety jízdy na motocyklu.

Natáhl se a chytil paži, míhající se před ním. Ve stejném okamžiku mu vylekaný mozek sdělil, že je to ona. Rudovláska...

Cristina Shephardová vydechla. V jednu chvíli pořizovala telefonem selfie... a v další padala vpřed. Napadlo ji, že si neměla brát takové podpatky.

Náhle ji kdosi zdvihl silnýma rukama za pas a zá-pěstí.

„Pardon...“ vydechla rychle, když ji stejné ruce otočily.

Proč se omlouvám, napadlo ji omráčeně a téměř přestala dýchat. Někdo narazil do mě!

Jenže věděla proč. Když narazila do pevného teplého hrudníku, vzhledla k muži před sebou. Celý večer si ho uvědomovala. Jak by ne, když dominoval celému klubu.

Nebyl jen pohledný, byl dokonalost sama. S koženou bundou i bez ní vyzařoval chladnou sebejistotu... a potíže. Jako ona.

Sama by se s problémy nikomu nesvěřila. Její trable by byly pro většinu lidí příliš. Možná problém představovala ona.

Poslední přítel jí to víceméně sdělil, krátce poté, co ho našla v posteli se svou spolubydlicí...

Stáhl se jí žaludek a rychle to pomyšlení odsunula stranou.

„Dík, že jste mě chytil... a omlouvám se za to pivo,“ řekla.

Luis na ni jen zíral. Zblízka byla překrásná.

Zosobňovala zničující krásu. Ohromné oči barvy tureckého medu, lemované patrně nalepenými řasami, seděly dokonale k zardělým tvářím a rudým rtům. Přemítal, jak jemnou má na hrdle pleť. Hned si přál, aby to byl nedělal, jelikož ho mozek táhl na imaginární procházku pod její šaty.

Přinutil se tvářit lhostejně a pokrčil rameny.

„Stejně jsem odcházel.“

Když shlédl do její krásné a zajímavé tváře, nedokázal si vybavit, proč hodlal odejít. Vlastně to vypadalo, že bude mít potíže se spoustou věcí, třeba dýcháním a mluvením. Popuzeně si pomyslel, že za to může ona. Krásou ho tak vykolejila, že při pohledu na ni zapomněl, co chce říct.

Jak ticho rostlo, stáhly se Cristině plíce. Co tu hledá?

Zítřka má být největší den jejího života. Měla by v hotelovém pokoji sama v klidu přečkat noc, přesně

jak slíbila matce. Jenže kombinace klidu a samoty nebyla nijak skvělá, když se jí do hlavy vplížily myšlenky, které ji zanechaly bez dechu, v pochybách a nešťastnou. Šla tedy ven, v baru narazila na nějakou společnost a skončila tady. S ním...

V ústech cítila sucho a náhle jí skřípal dech v hrdle. Vážně bolelo na něj hledět.

Celý večer ji obklopovali muži, ale žádného z nich skutečně nevnímala. Byli jako chameleoni, neustále se měnili podle okolního prostředí. Cítila nervozitu a neklid, jako kdyby pevná podlaha klubu představovala tekutý písek.

Srdce jí klopytalo v hrudi... a pak se objevil tenhle muž.

Líbilo se jí, že ignoroval pravidla ohledně oděvu. Zamlouvalo se jí také, že vystačí s vlastní společností. Ne že by musel. Zjevně nebyla jediná žena v klubu, která si ho všimla. Rozhodně získal body v kategoriích „vysoký, snědý, pohledný“. Tmavé vlasy se mu volně stáčely na límečku nyní mokrého trička. Strniště na čistých liniích tváře rozhodně nebylo vyumělkované a na zápěstí měl malé tetování.

Jak se mu jenom podařilo projít přes vyhazovače u dveří, uvažovala roztržitě. I já měla potíž se sem dostat. Možná prostě zamířil rovnou dovnitř a muže s jeho aurou u dveří nezarazí...

Náhle si uvědomila, že na něj hledí snad celou věčnost. Shlédla do téměř prázdné sklenice.

„Vezměte si mé pití, prosím,“ řekla rychle a podala mu láhev, ale zavrtěl hlavou.

„Fajn, tak vám koupím jiné? Jako omluvu za vyliité...“

S pádícím pulzem se natáhla do kabelky, vytáhla peněženku a...

„Oh...“

Když shlédla na hrst drobných, v duchu zasténala.

Chtěla se cestou zastavit v bankomatu, jenže zapomněla.

„To vážně nevadí,“ řekl tiše, ale pevně a jí se s tempem zrychlil i dech.

„Vadí,“ odkašlala si. „Podívejte, Tomáš vám koupí. Pro něj to nic není.“

Luis se na ni nevěřicně podíval. Stěží věřil jejím slovům. Ona by šla vážně požádat přítele, aby mu koupil pití?

Ztuhla mu tvář a úsečně promluvil.

„Skutečně to není nutné.“

Na pití nezáleží, ani na tričku. Nebo na skutečnosti, že má přítele. Na tom rozhodně nesejde, pomyslel si nahněvaně. Tak proč se cítím tak zasažený?

Pak si všiml telefonu v její ruce. Cítil, jak ho zalévá teplá vlna úlevy. Dělal si selfie, proto do něj vrazila. Ne proto, že po ní každý muž v místnosti slintal. Prahla po ní i on sám?

Natáhl se na barovou židli pro bundu.

„Už nechci další pití,“ řekl tiše. „Jen příště udělejte sobě a lidem okolo laskavost. Dívejte se, kam jdete, až zase propadnete narcismu.“

Vzhlédla k němu, jako by nevěřila tomu, co řekl. Možná nemohla. S takovýma nohama a ústy se patrně nikdy nemusela zodpovídat ze svých činů.

„Já se dívala, kam mířím, protože jsem stála. Vy jste do mě strčil,“ stočila ústa.

Byla to pravda. Vážně do ní vrazil. Jenže vědomí, že se plete, ho ještě víc podráždilo. Hlas měl chladný a úsečný vztekem, který tak úplně nechápal. Nasoukal se do bundy.

„Pořizujete selfie uprostřed nočního klubu. Nesoustředíte se. Tak dochází k nehodám.“

Pozoroval, jak jí oči potemněly do barvy zkaramelizovaného cukru a tvář ztuhla šokem a pak vztekem, který uhasil ten jeho.

„Žádný strach. Příště vás poliju pitím celého, aby bylo jasné, že je to schválně.“

Zuřivě na něj zírала, pak zvedla bradu, otočila se a vydala se k tanečnímu parketu.

Luis na zlomek vteřiny hleděl za ní, srdce mu skákal v hrudi. Pak spolkl frustraci, narůstající v hrdle, obrátil se a zamířil ke schodům.

Když se ocitl venku na ulici, cítil, jak vztek v nehybném nočním vzduchu opadá. Vzhlížel k temné obloze a pomalu vydechoval.

Neměl konflikty rád. Jen málokdy se rozčílil nebo vyvolal hádku. Přesto dnes večer málem udělal oboje, a s ženou. Zafal zuby a potichu zaklel. Choval se nesnesitelně a dětinsky. Po pravdě si zasloužil, co mu rekla a mnohem víc.

Měl jsem v podstatě štěstí, že po mně nehodila i své pití, pomyslel si kriticky, když se vydal přes náměstí.

Chodníky teď byly prázdné, téměř jako ve městě duchů. Když odemykal motorku, cítil se osaměle. Bas mu tolik chyběl. V Kalifornii bylo jednoduché jeho nepřítomnost zdůvodnit. Stačilo pouze předstírat, že je ve Španělsku, kde dělá to, co obvykle. Dobírá si matku, pojídá talíře *empanadas* a užívá si na večírcích s přáteli až do úsvitu. Tady to předstírat nemůže. Zítra s rodiči to bude ještě těžší...

Pohlédl na hodinky a zamračil se. Spíš později dnešní den.

Žaludek se mu sevřel vinou a žalem. Náhle pochopil, že se musí pohnout.

Nasedl na motocykl a vložil klíček těžkopádně do zapalování. Bude to lepší, až pojede. Na volné silnici se zvukem motoru, smíchaným s tepem srdce, jeho pocity odletí do temnoty jako hlína pod koly.

Uvolnil motorku, otevřel zapalování a stiskl startér... a pak se zamračil, protože motor zakašlal a zhasl. Kčertu!

Zkusil to znovu. Pak ještě jednou, stále dokola. Cítil, jak mu začíná popuzeně cukat ve tváři.

Co s tou zatracenou věcí je, divil se.

Zkoušel zůstat klidný. Naklonil se dopředu a zhluboka se nadechl. Měl by nejspíš zkontrolovat viditelné věci. A dál...

Nic dalšího. Na cokoli by potřeboval kleště, klíč, šroubovák...

„Potřebujete pomoc?“

Zaznamenal za sebou pohyb. Když se otočil, zarazil se mu dech v hrdle.

Udělal krok k němu a ostražitě ho pozorovala. Kaštanové vlasy teď měla stažené do zamotaného culíku a přezula si boty. Černým bagančatům ve vojenském stylu se málem usmál. Ještě že je neměla obuté předtím, jinak by se z klubu nedostal.

Zavrtěl hlavou.

„Nejspíš nemůžete,“ řekl opatrně, ale neodvrátil oči. Pak ukázal na boty s vysokými podpatky, které držela.

„Leda to dokážete proměnit v nějaké náradí. Nebo je na mě chcete také hodit?“

Cristina na něj v tichosti hleděla. Chvilí váhala, než přišla blíž. Byl na ni tak hrubý a povýšený... jenže ho polila pitím, takže jsou si možná kvit. Dost chabý argument, ale než měl mozek čas na to poukázat, už se blížila přes náměstí.

„Nechtěla jsem pití vylít, jak jste sám řekl. Tak chcete pomoc, nebo ne?“

Luis se na ni dlouho díval. Mluvila chraplavým hlasem, což ho rozptylovalo. Byl to nějaký trik, nebo snad žert?

„Chcete mi pomoc?“ pronesl pomalu. „Jsem...“

„Dojatý?“ nadhodila. „Vděčný? Potěšený?“

„Vlastně jsem chtěl říct překvapený. A možná trochu nervózní,“ pohlédl na její boty.